

Sygn. akt I CNP 113/22

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie ze skargi X. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w P.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 6 października 2021 r., sygn. akt V Ca [...]

w sprawie z powództwa X. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w P.

przeciwko P. spółce akcyjnej w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 25 maja 2022 r.,

**1. odrzuca skargę;**

**2. zasądza od X. z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w P. na rzecz P. spółki akcyjnej w W. kwotę 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

### UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z 6 października 2021 r., którym Sąd ten oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w G. z 28 kwietnia 2021 r. oddalającego powództwo.

W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł o odrzucenie skargi, względnie odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424<sup>4</sup> zd. 2 k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Wynika to z charakteru postępowania przed Sądem Najwyższym oraz z funkcji tego Sądu ukonstytuowanego, jako sądu prawa, sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania. Ocena dowodów pozostaje zatem wyłączną domeną sądów powszechnych i nie może być dokonywana oraz kontrolowana przez Sąd Najwyższy.

Sformułowane przez skarżącego w ramach podstawy naruszenia przepisów postępowania zarzuty, dotyczące art. 278 § 1, art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., wprost odnoszą się do problematyki ustaleń faktycznych i kwestii oceny przez Sąd Okręgowy określonych środków dowodowych. Skarżący usiłuje bowiem podważyć ustalenia sądów *meriti* co do wysokości szkody, odpowiadającej – zdaniem sądów – wysokości kosztów naprawy pojazdu. W okolicznościach sprawy ocena zasadności zarzutów prawa materialnego (art. 363 § 1 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c.) nie jest natomiast możliwa bez uprzedniego zakwestionowania ustalonego w sprawie stanu faktycznego i poczynionej przez Sąd drugiej instancji oceny dowodów. Tym samym również te zarzuty muszą być uznane za niedopuszczalne, ponieważ wbrew wyraźnemu zakazowi ustawowemu, w istocie zmierzają do podważenia ustaleń faktycznych, na których został oparty zaskarżony wyrok.

Ubocznie tylko wskazać należy, że szkoda, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie może obejmować wskazywanej w uzasadnieniu skargi kwoty 3048,91 zł kosztów procesu, których powód na skutek wyroku Sądu drugiej instancji nie uzyskał, a dodatkowo musiał zwrócić stronie pozwanej. Koszty procesu, którymi strona została obciążona, nawet wtedy, gdy zostały uiszczone, nie stanowią szkody uzasadniającej wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 27 marca 2015 r., I CNP 43/14).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c. odrzucił skargę powoda a zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265) obciążył skarżącego kosztami postępowania przed Sądem Najwyższym.

a.s.